

Το ελάφι της Παναγίας.

Παναγία.

Το μοναστήρι της Παναγίας του Μεσοβουνιού ήταν κρυμμένο, στα χρόνια της τουρκοκρατίας, πίσω από ένα ψηλό βουνό, στ' αριστερά του δρόμου που πάει από τον θεσσαλικό κάμπο στην Άρτα.

Το μονοπάτι του επικίνδυνο. Μόνο κασίκια και ντόπιοι χωρικοί μπορούσαν να το περάσουν. Όλοι μιλούσαν για την παλιά δόξα της μονής και για την αίγλη της. Στα μαύρα χρόνια όμως της σκλαβιάς ήταν και αυτό βουτηγμένο στη φτώχεια.

Πανηγύριζε κάθε χρόνο στις 8 Σεπτεμβρίου, στο Γενέσιο της Θεοτόκου. Γινόταν το πιο λαμπρό πανηγύρι της περιοχής της Αργιθέας. Κι είχαν το έθιμο οι μοναχοί να σφάζουν ένα μοσχάρι, να το βράζουν στα καζάνια του μαγειρείου και μετά την εκκλησία να το μοιράζουν σαν ευλογία στους πιστούς.

Το πανηγύρι της χρονιάς είχε σταματήσει να γίνεται με λαμπρότητα εδώ και χρόνια. Το μοναστήρι δεν είχε ούτε ένα σφαχτό να προσφέρει. Κι αυτό το πράγμα έθλιβε πολλούς. Το θεωρούσαν γρουσουζιά, καθώς και περιφρόνηση της Παναγίας.

– Τι να κάνουμε; τους απαντούσε ο ηγούμενος. Ούτε κοκόρι δεν έχει απομείνει.

Ανάμεσα σ' αυτούς που θλίβονταν ήταν κι ένας γέροντας μοναχός, ασπρογένης, που πλησίαζε τα ογδόντα.

«Κάνε, Παναγιά μου, το θαύμα σου!» ικέτευε μέρα-νύχτα τη Θεοτόκο. «Κάνε ένα οποιοδήποτε θαύμα, για να δείξεις στον λαό σου πώς βρίσκεσαι κοντά του, για να μη χάσουν την πίστη τους σ' εσένα».

Ξημέρωνε η εορτή της Κοιμήσεως. Ο γέροντας μοναχός ησύχαζε στο κελλί του, όταν ξαφνικά ένα όραμα τον συντάραξε. Πριν σημάνει ο όρθρος, σηκώθηκε και κίνησε για τον ηγούμενο. Χτύπησε δυνατά την πόρτα.

– Τι σ' έφερε τέτοια ώρα εδώ, ευλογημένε;

– Γέροντά μου, είδα όραμα ζωντανό και θείο. Πριν από λίγο φωτίστηκε το κελλί μου από ένα άπλετο φως. Προτού καλά-καλά συνέλθω, βλέπω όρθια μπροστά μου την Παναγία. Με κοίταζε αυστηρά, αλλά και με αγάπη. Φαινόταν πονεμένη, αλλά και γεμάτη γαλήνη. Την ακούω τότε να μου λέει: «Να πεις στον ηγούμενο και στους αδελφούς να γιορτάσουν φέτος πανηγυρικά τη μνήμη μου. Γιατί το χειρότερο απ' όσα έχασε τούτος ο λαός είναι η πίστη του. Να συνάξουν τα χωριά για χάρη μου, κι εγώ θα είμαι μαζί τους». Αμέσως κατόπιν εξαφανίστηκε.

Ο ηγούμενος άκουσε το όραμα με προσοχή, αλλά και με δισταγμό. Ύστερα ξεκίνησε για την εκκλησία.

Από το κοντινό χωριό είχαν έρθει αρκετοί προσκυνητές. Από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε το όραμα του μοναχού, και σύντομα έγινε γνωστό και σ' άλλα χωριά της περιοχής. Η αγιότητα της ζωής του ήταν μια αξιόπιστη μαρτυρία. Ακόμα κι ο δεσπότης τον είχε για παράδειγμα.

Μερικοί πλησίασαν τον ηγούμενο και τον παρακαλούσαν να εκτελέσει τη βούληση της Θεοτόκου, αφού την είχε κάνει γνωστή μ' ένα τόσο ζωντανό τρόπο.

Μια βδομάδα λοιπόν μετά την απόδοση της Κοιμήσεως, στην εορτή της αποτομής του Τιμίου Προδρόμου, μοναχοί και χωρικοί άκουσαν από το στόμα του ηγούμενου τη χαρμόσυνη είδηση:

– Με τη χάρη και την ευλογία της Παναγίας, το μοναστήρι μας θα κάνει φέτος λαμπρό πανηγύρι, τέτοιο που για πολλά χρόνια δεν έχει γίνει. Γνωρίζετε όμως πως οι καιροί είναι δύσκολοι και το μοναστήρι φτωχό. Γι' αυτό δεν θα έχουμε αυτή τη φορά σφαχτό. Θα συναχθούμε όμως για να γιορτάσουμε.

Το νέο φτερούγισε αμέσως σε βουνά και κάμπους, μαθεύτηκε σ' όλα τα γύρω χωριά. Επιτέλους θα ζούσαν και πάλι το λαμπρό πανηγύρι της Παναγίας. Θα έσμιγαν και πάλι κάτω από τη χάρη της. Δεν μπορούσε παρά να ήταν για καλό. Ίσως ξημέρωνε ο Θεός καλύτερες ημέρες για το γένος και για όλους.

Από την παραμονή κιόλας της γιορτής, όλο το πλάτωμα δεξιά στη μονή άρχισε να γεμίζει κόσμος. Ομάδες-ομάδες κατέφθαναν οι προσκυνητές από τα γύρω χωριά, μες από τις απόκρημνες πλαγιές και τα δάση. Ήρθαν κι όλοι οι ιερείς των χωριών κι έγινε μια λειτουργία μεγαλόπρεπη.

Ο κόσμος είχε ξεχυθεί στις πλαγιές, γιατί δεν χωρούσε στον μικρό ναό. Η ακολουθία θ' αργούσε πολύ. Στο τέλος θα έβγαιναν λαμπροφορεμένοι εννέα ιερείς με την εικόνα της Παναγίας για την αρτοκλασία.

Ξαφνικά, ενώ όλοι κάθονταν και περίμεναν, ακούνε από την πλαγιά του δασωμένου λόφου μια ταραχή. Γυρίζουν τότε και βλέπουν ένα ελάφι να πλησιάζει θαρρετά και με βήμα γοργό. Ήταν τόσο αναπάντεχο, που κανείς δεν σκέφθηκε να κάνει κάτι.

Εκείνο, σαν να τ' οδηγούσε άορατο χέρι, πέρασε μες από τον κόσμο και δρασκελίσε τη μεγάλη αυλόπορτα. Ύστερα, σαν να ήταν ζωντανό της μονής που γνώριζε τα κατατόπια, προχώρησε κατευθείαν για το μαγειρείο. Εδώ στάθηκε.

Ο καλόγερος που βρισκόταν εκεί και διακονούσε τους προσκυνητές δεν ήξερε τι να κάνει. Πρώτα-πρώτα του έδωσε νερό. Το ελάφι ήπιε με την

ψυχή του. Αφού ξεδίψασε, ξάπλωσε σε μια γωνιά και τέντωσε τον λαιμό του με τέτοιο τρόπο, σαν να προσφερόταν μόνο του για μια θυσία.

– Δώρο της Παναγίας! είπαν οι γεροντότεροι. Το είχε άλλωστε μηνύσει με τον γέροντα μοναχό.

Ειδοποιήθηκε αμέσως ο ηγούμενος. Συμφώνησε κι αυτός πως έπρεπε να σφάξουν το ελάφι και να το μοιράσουν στον κόσμο σαν ευλογία της Παναγίας.

Έτσι κι έγινε. Εκείνη τη χρονιά όλοι οι προσκυνητές πήραν το μεσημέρι τη μερίδα τους. Έζησαν ένα ολοφάνερο θαύμα. Το είδαν εκατοντάδες μάτια. Τ' ομολόγησαν εκατοντάδες στόματα. Το νέο σαν κεραυνός ηλέκτρισε τα χωριά των Αγράφων.

Από τότε, κάθε χρονιά ανήμερα της Παναγίας, στις 8 Σεπτεμβρίου, ερχόταν πάντα ένα ελάφι μπροστά στην πύλη της μονής. Κανείς δεν το έβλεπε από πριν να τριγυρνά στα βουνά. Εκείνο όμως πάντα ερχόταν στην ημέρα του, στην ώρα του, στον τόπο του, στη χάρη της. Δροσιζόταν, ξεκουραζόταν κι ύστερα ξάπλωνε χάμω και πρόσφερε τον λαιμό του στο μαχαίρι.

Ύστερα από χρόνια οι τούρκοι έφυγαν από τη χώρα. Πέθαναν κι οι μοναχοί που πρωτοαντίκρυσαν το θαύμα. Πήραν άλλοι τη θέση τους. Το θαύμα ωστόσο συνεχιζόταν.

Κάποια χρονιά, στο πανηγύρι, το ελάφι δεν έλεγε να φανεί. Τελείωσε ο όρθρος, μπήκαν στη λειτουργία κι ο κόσμος άρχισε ν' ανησυχεί.

– Οι αμαρτίες μας φταίνε! έλεγαν οι προσκυνητές.

– Οι άνθρωποι άρχισαν πάλι να ξεστρατίζουν, να χάνουν την πίστη τους, συμπλήρωναν άλλοι.

Μόλις όμως άρχισε το Χερουβικό, νάτο πάλι το ελάφι. Το πλήθος ανακουφίστηκε. Ο καλόγερος, που περίμενε με το μαχαίρι στο χέρι, ανέπνευσε. Το ελάφι, σαν να τα είχε χαμένα, κοίταξε δεξιά-ζερβά φοβισμένο, κι ύστερα τράβηξε για το μοναστήρι. Έφθασε στην πύλη ιδρωμένο και λαχανιασμένο. Ο καλόγερος κι οι μάγειροι το άρπαξαν αμέσως και το έσφαξαν. Μόλις που θα πρόφταιναν να το ετοιμάσουν για το μεσημέρι.

– Το ελάφι δεν θα ξανάρθει, είπε ένας εκατόχρονος τσοπάνος. Φανήκαμε σκληρόκαρδοι. Κοιτάξαμε μόνο την ευκολία μας. Δεν τ' αφήσαμε να ξεκουραστεί και να ξεδιψάσει, αλλά τ' οδηγήσαμε αμέσως στη σφαγή. Αμαρτήσαμε.

Κανείς δεν πρόσεξε τα λόγια του γέροντα. Όταν όμως την άλλη χρονιά το ελάφι δεν φάνηκε καθόλου, τότε κατάλαβαν πως έφταιξαν. Από τότε το ελάφι δεν ξαναφάνηκε.

Πέρασαν χρόνια. Ήρθαν άλλοι αντίχριστοι, που κατέστρεψαν τη μονή και ξεκλήρισαν τους μοναχούς. Σήμερα δεν απομένει τίποτε από το παλιό μεγαλόπρεπο μοναστήρι, παρά μόνο ο μικρός ναός και η ερειπωμένη κουζίνα.

Κι όμως, κάθε χρονιά, στις 8 Σεπτεμβρίου, τα χωριά της Αργιθέας συνάζονται εκεί και πανηγυρίζουν τη χάρη της. Και περιμένουν να ξαναφανεί το ελάφι όπως τα παλιά χρόνια – θαύμα της Παναγίας του Μεσοβουνιού στο σκλαβωμένο γένος.

Από το βιβλίο: ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ. Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2014, σελ. 183.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>